

Arrest

nr. 85 831 van 13 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 13 april 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. BUYSSE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger en van Tsjetsjeense origine te zijn. Voor uw vertrek uit uw land woonde u in Shali, Tsjetsjenië. U verklaart uw land te hebben verlaten omwille van volgende redenen.

In het midden van februari 2007 kwam een vroegere klasgenoot van u die nu een rebel is, B. B. (...), met een zestal mannen 's nachts naar u toe en vroeg u al uw medicatie en verbanden. Eén van de andere mannen had een schotwonde aan zijn voet. U gaf hen wat ze nodig hadden en vervolgens zijn ze weggegaan.

Op 8 maart 2007 vielen 5 à 6 gemaskerde mannen die Tsjetsjeens spraken uw huis binnen. U en uw broer, M.O(...), werden geslagen. Vervolgens werden u en uw broer gehandboeid, kregen jullie een zak over het hoofd en werden jullie meegenomen. U werd vastgehouden in een kelder. Men had bloed en verbanden in de buurt van uw huis gevonden en men wilde van u weten wie u geholpen had. Men verdacht u ervan rebellen te hebben geholpen. U werd er ernstig geslagen tot u uw bewustzijn verloor en u werd er bedreigd met een vuurwapen. Drie dagen later werd u voor 3.000 dollar vrijgekocht door uw oom, A.O(...), die bij de belastingdienst werkt. U werd ergens uit een auto gegooid waarvan uw oom u meenam naar uw zus L(...). Sindsdien heeft u het huis van uw zus in Shali tot uw vertrek uit uw land niet meer verlaten. Op 11 augustus 2007 bent u officieel met D.U.(...) (O.V. 6.644.085) gehuwd. Uw oom, A.O(...), zorgde voor de benodigde documenten en bracht ze naar het huis van uw zus waarna u en D.U.(...) ze ondertekenden. Uw oom zorgde ook voor de huwelijksakte.

Op 11 augustus 2007 bent u samen met uw vrouw van het huis van uw zus L(...) in Shali naar Oostenrijk gereisd waar u en uw echtgenote een asielaanvraag indienden. U heeft er dezelfde asielmotieven aangehaald als nu. De asielaanvragen van u en uw vrouw werden er afgewezen. Uw 2 kinderen, K.O(...) en R.O(...), zijn respectievelijk op 15 juni 2008 en op 27 mei 2009 in Oostenrijk geboren. In mei 2010 werd u in Oostenrijk door 2 personen geslagen die dachten dat u geld inzamelde om het naar de rebellen in Tsjetsjenië te sturen in plaats van geld in te zamelen om overleden Tsjetsjenen in Tsjetsjenië te kunnen begraven.

Op 16 juni 2010 verliet u Oostenrijk en reed u met uw gezin naar België waar u in de nacht van 16 op 17 juni 2010 aankwam. Op 17 juni 2010 diende u samen met uw vrouw en 2 kinderen een eerste asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische asielinstanties. In het kader van uw eerste asielaanvraag werd volgens de Dublin II-verordening van de Europese Commissie een beslissing tot weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) genomen. U verliet België niet en op 1 februari 2011 heeft u met uw gezin een tweede asielaanvraag ingediend bij de bevoegde Belgische asielinstanties.

In december 2007 - u was toen met uw gezin in Oostenrijk - werden uw vader, Ayub Osmayev, en uw broer, M.O(...), op hetzelfde ogenblik in Shali door gemaskerde mannen meegenomen. U heeft niets meer van hen vernomen. U heeft gehoord dat uw vader ook rebellen zou hebben geholpen. U vreest de Tsjetsjeense autoriteiten. In geval van terugkeer vreest u vermoord te worden. Ook haalt u aan dat in Tsjetsjenië onschuldige mensen worden meegenomen en vermoord. U geeft hieromtrent enkele voorbeelden. Sinds uw vertrek uit uw land zijn er enkele politieconvocaties voor u toegekomen.

Op 18 december 2007 vroeg ook uw moeder, O. M. (...) (O.V. 6.197.193), asiel in België, grotendeels omwille van de problemen die uw vader, uw broer en u hebben geleden.

U bent in het bezit van volgende documenten: uw intern Russisch paspoort, uw huwelijksakte, een faxkopie van een medisch attest en een faxkopie van een politieconvocatie dd. 2011.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Vooreerst dient gewezen te worden op verschillende tegenstrijdigheden tussen enerzijds uw verklaringen en anderzijds de verklaringen van uw moeder aangaande essentiële aspecten in uw asielrelaas.

Zo dient opgemerkt worden dat uw moeder en u tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd betreffende de aanhouding van uw vader en uw broer Magomed. Meer bepaald stelt u voor het CGVS dat uw vader en uw broer in december 2007 samen op hetzelfde tijdstip werden meegenomen (CGVS 1, p. 4). Uw moeder daarentegen verklaart geen nieuws meer te hebben gehoord van uw broer sinds maart 2007 en geen nieuws meer van haar echtgenoot/uw vader Ayoub Osmayev te hebben gehoord sedert oktober 2007 (CGVS moeder 31.01.2012, p. 7). Gezien u van uw zus te horen heeft gekregen dat uw vader en uw broer werden meegenomen omdat u op dat moment reeds naar Oostenrijk was gevlucht (CGVS 1, p. 4) en gezien uw moeder eveneens nog regelmatig contact heeft met uw zus/haar dochter in Tsjetsjenië (CGVS moeder 31.01.2012, p. 2), is het uiterst opmerkelijk dat uw moeder niet op de hoogte is van de aanhouding van uw vader/haar echtgenoot en van uw broer/haar zoon in december 2007. Daarenboven zijn uw verklaringen in de vragenlijst voor het CGVS die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld tegenstrijdig met uw bovenstaande verklaringen voor het CGVS hieromtrent. In de betreffende vragenlijst stelt u namelijk dat uw broer en uw vader na uw vertrek apart werden meegenomen (vragenlijst DVZ, 3.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaring in de vragenlijst stelt u dat u zoiets niet gezegd heeft (CGVS 1, p. 21). Deze verklaring is niet afdoende. Immers, de betreffende vragenlijst werd u voorgelezen waarna u ze voor akkoord ondertekend heeft (vragenlijst DVZ, 3.8).

Daarenboven moet worden opgemerkt dat u stelt dat er enkele convocaties voor u toekwamen (CGVS 1, p. 7) waarvan u er 1 neerlegt, terwijl uw moeder stelt dat er geen convocaties voor u zijn toegekomen omdat dit in Tsjetsjenië niet bestaat (CGVS moeder 31.01.2012), p. 9). Deze tegenstrijdigheid doet reeds afbreuk aan uw verklaringen ter zake. Verdere bevestiging van uw gebrek aan geloofwaardigheid op dit punt wordt gevonden in de vaststelling dat uw verklaringen betreffende de convocaties die voor u toekwamen en de inhoud van de faxkopie van de politieconvocatie dd. 2011 die u heeft neergelegd ter staving van uw asielrelaas, niet met elkaar overeenkomen. Zo verklaart u dat de convocaties u oproepen om zich naar de politie van Shali te begeven (CGVS 1, p. 7). Echter, volgens de faxkopie van de door u neergelegde politieconvocatie werd u opgeroepen door de afdeling recherche van de OVD in Grozny (zie vertaling bij document). Ook dient opgemerkt te worden dat u zeer slecht op de hoogte bent van de convocaties die voor u toekwamen. Zo weet u niet wanneer en hoeveel convocaties er voor u zijn aangekomen, noch weet u of er op de convocaties een reden voor de oproeping werd vermeld (CGVS 1, p. 7). Uw verklaring volgens dewelke u deze zaken niet heeft nagevraagd (CGVS 1, p. 7), is niet afdoende om dergelijke onwetendheden te rechtvaardigen. Er mag immers redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich informeert en bijgevolg op de hoogte bent van de inhoud van dergelijke belangrijke documenten in het kader van uw asielrelaas. Uw verklaring voor het feit dat u geen verdere informatie kunt verwerven omdat u ervan overtuigd bent dat de telefoons er worden afgeluisterd (CGVS 1, p. 20), is niet afdoende. U heeft namelijk niet aannemelijk kunnen maken dat u niet op een andere manier - bijvoorbeeld via fax of brief - zich kan informeren omtrent uw problemen. Bewijs van het bestaan van deze mogelijkheid is de door u neergelegde faxkopie van de politieconvocatie die u uit uw land per fax heeft ontvangen. Bovenstaande fundamentele tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen enerzijds en de verklaringen van uw moeder en de inhoud van de convocatie anderzijds en dergelijke onwetendheden geven eveneens ernstig aanleiding om te twifelen aan de authenticiteit van de door u neergelegde politieconvocatie. In dit kader is het van belang erop te wijzen dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat het in de Russische Federatie, en in de Noordelijke Kaukasus in het bijzonder, gemakkelijk is om tegen betaling van een steekpenning eender welke documenten te verkrijgen vanwege de bevoegde instanties. Bevestiging van deze ernstige twijfels aan de authenticiteit van de politieconvocatie wordt gevonden in de vaststelling dat u enkel een faxkopie hiervan heeft neergelegd voor het CGVS. U heeft op 9 mei 2011 10 werkdagen gekregen om de originele oproepingsbrief bij het CGVS neer te leggen (CGVS 1, p. 8 & 23). Echter, tot op heden heeft het CGVS enkel een faxkopie van de politieconvocatie ontvangen. Gezien de politieconvocatie slechts een faxkopie van zeer slechte kwaliteit is, is het onmogelijk de authenticiteit hiervan na te gaan.

Ook dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen betreffende jullie verblijfplaats na de inval op 8 maart 2007 tegenstrijdig zijn met de verklaringen van uw moeder tijdens het eerste gehoor voor

het CGVS. Zo stelt u dat u uw moeder sinds u was opgepakt op 8 maart 2007 niet meer in de Russische Federatie heeft gezien. U zou haar slechts in België voor het eerst terug hebben gezien (CGVS 2 (31.01.2012), p. 4). Echter, tijdens haar eerste gehoor voor het CGVS stelt uw moeder dat ze samen met u, haar jongste zoon, bij haar zus en moeder, en bij haar schoonmoeder verbleef tot u in augustus 2007 naar Oostenrijk vertrok (CGVS moeder 03.09.2008, p. 4, 8, 9, 11). Tijdens haar tweede gehoor voor het CGVS verklaart uw moeder, net als u, dat ze u niet meer in de Russische Federatie heeft gezien na uw arrestatie (CGVS moeder 31.01.2012, p. 6 & 9). Gezien het een dergelijk essentieel aspect van het asielrelaas betreft waarvan zowel u als uw moeder op de hoogte zouden moeten zijn en er bijgevolg verwacht kan worden dat jullie hieromtrent consistente verklaringen afleggen, kan er geen geloof gehecht worden aan jullie verklaring aangaande jullie ondergedokenheid na de inval op 8 maart 2007.

In dit opzicht is het eveneens vermeldenswaard dat uw gedrag niet in overeenstemming is met de door u verklaarde ernst van uw vrees. Met name heeft u - weliswaar via de tussenkomst van uw oom A.O.(...) die bij de belastingdienst werkt - nog verscheidene keren beroep gedaan op de Tsjetsjeense autoriteiten. Zo bent u door toedoen van uw oom op 11 augustus 2008 nog officieel gehuwd in Shali en heeft u een huwelijksakte van de daartoe bevoegde dienst ontvangen (CGVS 1, p. 5 & 9 ; zie huwelijksakte). Ook dient opgemerkt te worden dat in uw intern Russisch paspoort zich nog een stempel van 10 mei 2007 bevindt dat stelt dat u militair plichtig bent en er zich een stempel bevindt van 11 augustus 2007 betreffende uw huwelijk (CGVS 1, p. 9). Ook hier heeft uw oom voor gezorgd (CGVS 1, p. 23). Het is hoogst opmerkelijk dat u die vreest vermoord te worden door de Tsjetsjeense autoriteiten (CGVS 1, p. 15) nog - weliswaar via een tussenpersoon - verschillende keren een beroep heeft gedaan op diezelfde gevreesde autoriteiten. Bovenstaande vaststellingen brengen de door u verklaarde ernst van uw vrees verder in het gedrang.

Daarnaast moet nog gewezen worden op een aantal vaststellingen aangaande de verklaringen van uw moeder die het vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid van het asielrelaas nog versterken.

Zo legt uw moeder verschillende inconsistente verklaringen af aangaande het tijdstip waarop ze haar echtgenoot voor het laatst heeft gezien. Zo stelt uw moeder tijdens haar eerste interview voor het CGVS dat ze haar echtgenoot 2 weken voor zijn arrestatie in oktober 2007 voor het laatst heeft gezien (CGVS moeder 03.09.2008, 4, 10). Echter, in datzelfde gehoor stelt ze eveneens dat ze haar echtgenoot niet meer heeft gezien sinds uw vrijlating in maart 2007 (CGVS moeder 03.09.2008, p. 10). Tijdens het tweede gehoor voor het CGVS verklaart ze dat ze haar echtgenoot 2 dagen voor zijn arrestatie op 30 oktober 2007 heeft gezien (CGVS moeder 31.01.2012; p. 9), terwijl ze tijdens dit gehoor ook verklaart dat ze tot diens arrestatie met haar echtgenoot heeft gewoond op haar domicilieadres (CGVS moeder 31.01.2012, p. 7). Gezien het een gebeurtenis betreft waarbij uw moeder persoonlijk aanwezig was, kan verwacht worden dat ze hieromtrent consistente verklaringen aflegt.

Bovendien is het gebrek aan kennis van uw moeder aangaande uw arrestatie in maart 2007 zwaarwichtig te noemen aangezien het een gemeenschappelijk probleem betreft waarvan ze getuige was en jullie bovendien contact met elkaar hebben gehad in België (CGVS moeder 31.01.2012, p. 2 & 5). Meer bepaald weet uw moeder niet wat de reden was voor uw arrestatie en die van uw broer, weet zij niet precies hoelang uw broer en u toen waren opgesloten, weet zij weliswaar dat jullie niet samen zijn vrijgelaten, maar weet zij niet wie van de twee er dan eerst zou zijn vrijgelaten (CGVS moeder 31.01.2012, p. 6).

Daarnaast maakte uw moeder in de vragenlijst die bij de Dienst Vreemdelingenzaken voor het CGVS werd ingevuld geen enkele melding van uw arrestatie in maart 2007, noch van de arrestaties van haar echtgenoot en andere zoon in oktober 2007 en stelt ze er enkel dat onbekenden haar vragen stelden over haar echtgenoot (vragenlijst DVZ moeder, 3.5). Het is hoogst merkwaardig dat uw moeder uw arrestatie en de arrestatie van haar echtgenoot en haar andere zoon in de vragenlijst niet aanhaalt als asielmotief.

Ook is het opmerkelijk dat uw echtgenote Diana Asumova (O.V. 6.644.085) niet op de hoogte is van verscheidene essentiële aspecten in het asielrelaas. Zo weet uw echtgenote niet wanneer u werd gearresteerd en om welke reden (CGVS echtgenote 09.05.2011, p. 8). Ook weet ze niet tot wanneer u op uw domicilieadres verbleef en weet ze enkel dat u ook bij uw zus verbleven heeft, doch weet ze niet wanneer u er verbleven heeft (CGVS echtgenote (O.V. 6.644.085) 09.05.2011, p. 8). Dergelijke manifeste onwetendheden zijn zwaarwichtig. Des te meer gezien uw echtgenote en u reeds

een asielaanvraag in Oostenrijk hebben ingediend omwille van diezelfde problemen (CGVS 1, p. 7 & CGVS echtgenote, p. 4).

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw zus, Elita Osmaeva (O.V. 5.225.842), die op 15 mei 2002 in België een asielaanvraag indiende, door de Vaste Beroepscommissie op 17 maart 2005 werd overgegaan tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. Sinds 8 september 2008 bezit uw zus de Belgische nationaliteit. Gezien u zelf verklaart dat uw asielaanvraag geen verband houdt met de asielaanvraag van uw zus (CGVS 1, p.4), kan deze beslissing betreffende de asielaanvraag van uw zus geen invloed hebben op de beoordeling van uw huidige asielaanvraag. In hoofde van uw moeder, Marajm Osmayeva (O.V. 6.197.193), die op 18 december 2007 in België een asielaanvraag indiende, wordt eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

De door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Immers, uw intern Russisch paspoort bevat gegevens betreffende uw identiteit. Maar het bevat geen informatie betreffende de problemen die u verklaart te hebben gekend. Uw huwelijksakte stelt dat u en D.U.(...) officieel gehuwd zijn, doch de huwelijksakte bevat geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. De door u neergelegde faxkopie van een medisch attest bevat enkel informatie betreffende uw verandering van medicatie. Doch het bevat geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat er geen datum op het medisch attest vermeld wordt waardoor het onmogelijk is te bepalen wanneer dit medisch attest is opgesteld. De faxkopie van de politieconvocatie dd. 2011 werd reeds uitvoering besproken. De door uw vrouw neergelegde documenten kunnen eveneens bovenstaande beslissing niet wijzigen. Immers, de kopie van haar Russisch intern paspoort, de geboortebevestiging van uw zoon K.O.(...), de geboortebevestiging van uw dochter R.O.(...)a, een faxkopie van een duplicaat van haar geboorteakte, de geboorteakte van uw zoon, de geboorteakte van uw dochter, een vaderschapsattest betreffende uw zoon, een vaderschapsattest betreffende uw dochter en een inschrijvingsformulier van uw zoon in Oostenrijk bevatten enkel gegevens betreffende de identiteit van uw vrouw, uw kinderen en u die geenszins worden betwist. Doch ze bevatten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger en van Tsjetsjeense origine te zijn. Op 11 augustus 2007 heeft u uw land van herkomst verlaten en heeft u samen met uw echtgenoot, A.O.(...) (O.V. 6.644.085), in Oostenrijk een asielaanvraag ingediend. U heeft er dezelfde asielmotieven aangehaald dan nu. Uw asielaanvraag werd er geweigerd. Op 16 juni 2010 vertrok u van Oostenrijk naar België. Op 17 juni 2010 hebben u en uw echtgenoot, A.O.(...) (O.V. 6.644.085), een eerste asielaanvraag ingediend in België. In het kader van uw eerste asielaanvraag werd volgens de Dublin II-verordening van de Europese Commissie een beslissing tot weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) genomen. U verliet België echter niet en op 1 februari 2011 heeft u samen met uw echtgenoot een tweede asielaanvraag ingediend bij de bevoegde Belgische asielinstanties.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot, A.O.(...) (O.V. 6.644.085), werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

U bent in het bezit van volgende documenten: een kopie van uw intern Russisch paspoort, een geboortebevestiging van uw zoon K.O.(...), een geboortebevestiging van uw dochter R.O.(...)a, een faxkopie van een duplicaat van uw geboorteakte, de geboorteakte van uw zoon, de geboorteakte van uw dochter, een vaderschapsattest betreffende uw zoon, een vaderschapsattest betreffende uw dochter en een inschrijvingsformulier van uw zoon in Oostenrijk.

B. Motivering

U verklaart dat u uw asielaanvraag baseert op die van uw echtgenoot, A.O.(...) (O.V. 6.644.085) (CGVS, p. 8). U verklaart zelf geen problemen te hebben gekend (CGVS, p. 8). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot, A.O.(...) (O.V. 6.644.085) de beslissing is genomen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omwille van het ongeloofwaardige karakter van zijn asielmotieven, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

"(...)"

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers vragen dat de behandeling van de zaak verwezen zou worden naar de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) omdat de hervormings- en vernietigingspercentages in volle rechtsmacht verschillen tussen de Nederlandse en Franse Kamers van de Raad. De Nederlandstalige rechters in de Raad erkennen in slechts 0,7% van de gevallen een asielzoeker als vluchteling en in 0,6% van de gevallen sturen zij de zaak terug naar de commissaris-generaal, terwijl de Franstalige rechters in 6,3% van de gevallen overgaan tot erkenning en in 8,8% van de gevallen de zaak terugsturen. Volgens de verzoekers bestaat er dus geen eenheid van rechtspraak. Zij menen ook dat zij recht hebben op een effectief rechtsmiddel en vragen ook om deze reden dat de behandeling van de zaak verwezen zou worden naar de Algemene Vergadering van de Raad.

De verzoekers beperken hun kritiek in wezen tot het verwijzen naar algemene cijfers betreffende het aantal beroepen dat respectievelijk door de Franstalige en de Nederlandstalige kamers van de Raad

gegrond wordt verklaard. Met die zeer algemene kritiek gaan de verzoekers volkomen voorbij aan de concrete motieven op grond waarvan hun asielaanvraag door de commissaris-generaal wordt verworpen. De verzoekers leggen geen enkel concreet verband met de verwerping van de asielaanvraag en de vraag om subsidiaire bescherming.

Zij tonen niet aan dat er *in casu* een reden zou zijn om de behandeling van de zaak te laten verwijzen naar de Algemene Vergadering teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren. Verzoekers leggen ook niet nader uit waarom de behandeling van de zaak verwezen zou moeten worden naar de Algemene Vergadering van de Raad teneinde hen een effectief rechtsmiddel te waarborgen. In zoverre dit onderdeel van het middel ontvankelijk is, is het ongegrond.

2.2. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in samenhang gelezen met artikel 6.1 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en met het algemene rechtsbeginsel betreffende de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid van de rechter.

Verzoekers vragen aan de Raad om alvorens nader recht te doen, aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen, met name of de commissaris-generaal een rechterlijke bevoegdheid heeft gezien hij met een appreciatiemarge beslist over de dossiers die bij hem zijn aanhangig gemaakt en of de commissaris-generaal, die in huidig geschil optreedt als tegenpartij, de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie verankerd in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en artikel 6.1 van het EVRM en het algemene rechtsbeginsel betreffende de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid van de rechter schendt. Verzoeker verwijst ook naar het gebrek aan mogelijkheid voor de asielzoeker om zoals bij iedere andere rechter een wrakingsprocedure uit te oefenen ten aanzien van de commissaris-generaal.

De Raad merkt op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is, waarvoor specifieke regels gelden. Het is niet omdat de commissaris-generaal zoals andere administratieve overheden over een zekere appreciatiemarge beschikt bij het nemen van zijn beslissingen dat hij een rechterlijke bevoegdheid zou hebben of een rechtsprekend orgaan zou zijn.

De procedure voor de commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft politieke rechten en artikel 144 van de Grondwet dat bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de rechtbanken is in deze niet van toepassing.

Wat betreft de door de verzoekende partij ingeroepen schending van artikel 6 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de erkenning van hun asielrecht buiten de toepassingsfeer van artikel 6 van het EVRM vallen, omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben terwijl artikel 6 van het EVRM betrekking heeft op burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken (RvS, nrs. 100.526 en 100.528 van 5 november 2001).

Daar het duidelijk is dat de procedure voor het Commissariaat-generaal geen gerechtelijke procedure is en dat de commissaris-generaal geen rechter is of rechterlijke bevoegdheden heeft zoals bedoeld in de Grondwet of artikel 6 van het EVRM is het verzoek tot het stellen van prejudiciële vragen hieromtrent aan het Grondwettelijk Hof niet dienstig bij het oplossen van het onderhavige geschil. Ook het gebrek aan mogelijkheid voor de asielzoeker om zoals bij iedere andere rechter een wrakingsprocedure uit te oefenen is derhalve irrelevant.

2.3. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, een schending van artikel 15, sub c) van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 gelezen in samenhang met artikel 2, sub e) van deze richtlijn, een schending van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, een schending van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en een manifeste beoordelingsfout.

2.3.1. Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de

materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

2.3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partijen brengen kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3.3. Betreffende de richtlijn 2004/83/EG werden de door verzoekers aangehaalde artikelen bij wet van 15 september 2006 omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). Verzoekers beroepen zich op geen dergelijke schending. De schending van het door verzoekers aangehaalde artikel 15 c) van de richtlijn kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

2.3.4. Wat de opwerping van de schending van de rechten van verdediging betreft merkt de Raad op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken. Ze zijn derhalve niet van toepassing op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

2.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 9 mei 2011 op het Commissariaat-generaal werden gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor waren zij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is en hebben zij zich laten bijstaan door een raadsman. Verzoeker werd nogmaals gehoord op 31 januari 2012. De bestreden beslissingen zijn grotendeels gesteund op het verslag van deze gehoren. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

2.3.6. De schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM kan niet dienstig aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan.

Daarenboven stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekers tonen niet aan dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM ruimer zijn dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

2.3.7. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van

vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.3.8. Verzoekers laten gelden dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de gegronde vrees die zij hebben voor hun leven. Verzoekers stellen niet enkel uit persoonlijke ervaring te spreken doch ook uit de hedendaags situatie blijkt hoe in hun land nog steeds misbruiken bestaan. Verzoekers stellen dat het Cedoca-document correct is maar totaal verkeerd geïnterpreteerd en de conclusie onjuist is. Verzoekers verwijzen naar het eigen standpunt van het Commissariaat-generaal, m.n. "*Subject Related Briefing*" betreffende de "*Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" en naar het standpunt van het UNHCR, m.n. "*Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutz von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien*" van 7 april 2009, en geven uit beide rapporten een lijst van personen met een risicoprofiel weer. Verzoekers verwijzen ook naar de "*wijze woorden van de Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005*". Verzoekers verwijzen ook naar een rapport van de Franse asielinstantie OPHRA en naar een algemeen ambtsbericht van Nederland van 2008.

Verzoekers vervolgen dat de veiligheidssituatie in de Noordelijke Kaukasus grote zorgen baart, getuige de recente moorden op gerenommeerde mensenrechtenactivisten als Natalja Estemirova en het echtpaar Dzjabrailov-Sadoelajeva. Verzoekers menen dat de *Subject Briefing* van CEDOCA wel relevante bronnen bevat, maar veel interpretatieruimte biedt. Zo kan volgens verzoekers uit het document worden afgeleid dat de veiligheids- en mensenrechtensituatie in Tsjetsjenië niet ten goede is gewijzigd. Het Commissariaat-generaal baseert zich volgens verzoekers enkel op achterhaalde rapporten van mensenrechtenorganisaties van jaren terug. Verzoekende partij verwijst naar een sfeer van ontzettende angst in Tsjetsjenië (zie een rapport van Gannuskhina van 2008 en van Tania Lokshina van 31 maart 2009) waardoor geen of zeer moeilijk informatie kan worden verkregen over de situatie aldaar. Volgens verzoekers is er op basis van actuele rapporten duidelijk sprake van willekeurigheid bij het behandelen van etnische Tsjetsjenen en dat het niet van belang is of dit nu gebeurt door de Russische autoriteiten zelf of door de wettelijke vertegenwoordigers van de Russische Federatie.

Verzoekers argument dat de bronnen van de verwerende partij niet actueel zijn, mist feitelijke grondslag. De SRB betreffende de analyse van de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië die aan het administratieve dossier werd toegevoegd dateert van 20 juni 2011, verwijst onder meer naar recente informatie van 2010 en 2011, en verzoekers verwijzen naar deze CEDOCA informatie en brengen zelf geen recentere informatie bij waaruit blijkt dat de situatie zoals beschreven in de SRB niet actueel zou zijn.

Verzoekers citeren in hun verzoekschrift een aantal uittreksels uit algemene mensenrechten rapporten. Zij verwijzen naar de erkenningspercentages in andere landen ten aanzien van Tsjetsjeense asielzoekers en andere rapporten die echter niet neergelegd worden en derhalve geen deel uitmaken van het rechtsplegingsdossier. De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst en de erkenningspercentages in andere landen zonder

een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekers blijven hier in gebreke.

2.3.9. Met betrekking tot de motieven van de bestreden beslissing stellen verzoekers als enige concrete kritiek: *“A. heeft nooit beweerd dat zijn vader en zijn broer samen of apart zijn meegenomen. Het is na zijn vertrek gebeurd dus hij weet het niet. A. werd op convocatie geroepen in Grozny maar hij mocht ook in Shali gaan. Er is niet in verband met een convocatie aan M. gevraagd geweest. M. heeft altijd gezegd dat A. na zijn vrijlating bij zijn zus is gaan wonen. A. heeft voor A. zijn papieren gezorgd. Hij heeft veel contacten. De laatste keer dat M. A. heeft gezien is twee dagen voor zijn arrestatie. M. heeft op elke vraag antwoord gegeven maar ze wist niet dat ze verdere informatie moest geven. Wij zijn niet tevreden, over de vertaling van de tolk. Zij heeft dingen niet juist vertaald. Bij het interview van A. staan alleen maar dingen die M. heeft gezegd, terwijl het eigenlijk een interview van A. is.”*

Hieruit blijkt dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, maar dit is geen weerlegging van deze motieven. In zoverre verzoekers asielmotieven herhalen is dit niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten. Het komt aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Verzoekers stellen, zonder het verhoorverslag formeel van valsheid te betichten, dat er geen garantie is dat de verklaringen, zoals zij werden opgenomen en weergegeven overeenstemmen met hetgeen zij gezegd hebben; De Raad stelt vast dat zij echter geen concrete gegevens aanbrengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat dit te dezen niet het geval zou zijn geweest; dat het verhoorverslag, dat niet voor akkoord werd ondertekend door verzoekers, niet als een authentieke akte of een proces-verbaal, in de werkelijke betekenis van het woord, kan worden beschouwd; dat het de verzoekers dus vrij staat te bewijzen dat wat de commissaris-generaal beweert dat zij verklaard hebben, niet op een andere manier werd gezegd; dat het evenwel niet volstaat dat in het verzoekschrift eenvoudigweg wordt ontkend dat de weergegeven verklaringen zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd; dat de afgevaardigde-ambtenaar van het commissariaat-generaal er geen persoonlijk belang bij heeft dat de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven; dat er, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden bestaat dat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd wat de verzoekers werkelijk hebben verklaard; dat deze het tegenbewijs niet leveren (RvS, nr. 108.470 van 26 juni 2002). Het staat verzoekers daarom steeds vrij aannemelijk te maken dat wat de commissaris-generaal stelt dat zij verklaard hebben, op een andere manier werd gezegd. Dit is echter niet het geval.

Verzoekers stellen: *“Wij zijn niet tevreden, over de vertaling van de tolk. Zij heeft dingen niet juist vertaald.”* Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal is aan verzoekers uitdrukkelijk gevraagd of zij de tolk begrepen en is er ook aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden (gehoorverslag 9 mei 2011 verzoekster, p. 9; verzoeker p. 20). Op het einde van het gehoor werd aan verzoekers nogmaals gevraagd of zij de tolk goed begrepen hadden, wat zij bevestigend beantwoordden. Verzoekers kregen bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar zij hebben naar aanleiding van het gehoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en henzelf. Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat de verklaringen verkeerd vertaald werden. Verzoekers tonen niet concreet aan dat de verklaringen die zij hebben afgelegd niet of foutief in het gehoorverslag zijn opgenomen.

Daar waar verzoekers stellen *“Bij het interview van A. staan alleen maar dingen die M. heeft gezegd, terwijl het eigenlijk een interview van A. is.”* is het niet duidelijk wat zij bedoelen.

In zoverre zij hiermee het motief uit de bestreden beslissing betreffende *“een aantal vaststellingen aangaande de verklaringen van uw moeder die het vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid van het asielrelaas nog versterken”* bedoelen, meent de Raad dat het gebrek aan coherentie van de verklaringen van verzoeker en zijn moeder M. een bijkomend motief is dat de aannemelijkheid van hun asielrelaas ondermijnt.

2.3.10. Verzoekers beweringen als zouden de bestreden beslissingen niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in

de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad meent dat de door verzoekers vermelde algemene informatie over de situatie in Tsjetsjenië het besluit van de commissaris-generaal zoals vermeld in de bestreden beslissing en dat steun vindt in de CEDOCA documentatie in het administratief dossier niet weerlegt: *“Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.”*

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissingen te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

2.4. In een derde middel (weliswaar vermeld als tweede middel) klagen verzoekers de schending aan van artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie in combinatie met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekers stellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht dient te hebben en thans niet voldoet aan deze vereiste. Om invulling te geven aan artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan verwezen worden naar de jurisprudentie inzake artikel 6 van het EVRM betreffende *'full jurisdiction'*.

Van belang is om te beginnen dat artikel 6, lid 1 van het EVRM niet alleen toegang tot een rechter garandeert maar ook eisen stelt aan de rechterlijke toetsing van overheidsoptreden. In het kader van een procedure moet op grond van vaste jurisprudentie ten minste één rechterlijke instantie met volledige rechtsmacht (*'full jurisdiction'*) de betreffende besluiten kunnen controleren.

De eis van *'full jurisdiction'* houdt in dat de betreffende rechter de bevoegdheid moet hebben: *'to examine all questions of fact and law relevant to the dispute before it.'*

De rechter moet op grond van artikel 6, lid 1 van het EVRM dus alle voor het betreffende geschil relevante vragen van juridische en feitelijke aard kunnen onderzoeken. Het is belangrijk om expliciet te constateren dat er geen onderscheid wordt gemaakt tussen rechtsvragen en feitelijke vragen.

Uit het voorgaande volgt dat de rechter om te voldoen aan de eisen van artikel 6 van het EVRM dus ook moet kunnen oordelen over de vaststelling van de feiten als deze relevant zijn in het geschil. Daarmee is van belang wat wordt bedoeld met *'facts relevant to the dispute'*. Immers alleen met betrekking tot deze feiten geldt het vereiste van *'full jurisdiction'*.

Daarmee is de vraag aan de orde hoe intensief de rechter terzake moet kunnen toetsen. Uitgangspunt van de jurisprudentie van het EHRM lijkt te zijn dat de rechter een eigen oordeel over de feiten moet geven hetgeen impliceert dat hij de bestuurlijke feitenvaststelling vol moet kunnen toetsen. Gewezen kan hier worden op de uitspraak van het EHRM in de zaak Terra Woningen t. Nederland. Daarin werd

een schending van artikel 6 lid 1 EVRM aangenomen omdat de kantonrechter bij het vaststellen van een huurprijs niet zelfstandig wilde onderzoeken of er sprake was van bodemverontreiniging (een factor bij het bepalen van de huurprijs) en het standpunt van Gedeputeerde Staten daarover zonder meer overnam. Dit ondanks het feit dat partijen van mening verschilden over de vraag of er inderdaad sprake was van bodemverontreiniging.

Uit het voorgaande zou kunnen worden afgeleid dat een meer terughoudende — marginale — toetsing van de feitenvaststelling nooit door de beugel zou kunnen, maar uit de zaak Bryan t. Verenigd koninkrijk blijkt dat het EHRM onder bepaalde omstandigheden daarmee wel genoegen neemt. Deze zaak betrof een handhavingsbesluit op grond waarvan de heer Bryan twee huizen moest slopen en bouw materiaal moest verwijderen. Daartegen kwam hij vergeefs op bij het bestuursorgaan dat het besluit nam, waarna er beroep werd ingesteld bij de rechter. Daar kon echter de juistheid van de vastgestelde feiten die de basis vormden van het besluit niet meer direct worden betwist. De rechter was alleen bevoegd ten aanzien van rechtsvragen en kon geen nader bewijs ontvangen. Wel had de rechter de bevoegdheid om te beoordelen of de procedure waarin de feiten waren vastgesteld rechtmatig was en of de feitenvaststelling '*perverse or irrational*' was.

Beperkingen van rechterlijke controle op de bestuurlijke feitenvaststelling bevinden zich dus 'in de gevarenzone van artikel 6 van het EVRM', maar zijn gelet op de zaak Bryan niet zonder meer ongeoorloofd. Voor dergelijke beperkingen moet wel een overtuigende rechtvaardigingsgrond bestaan, zoals de aard van het materiële rechtsgebied en de daaraan verbonden bestuurlijke vrijheid en het gespecialiseerde karakter van de feitenvaststelling. Daarbij is van belang dat de bestuurlijke feitenvaststelling in een met voldoende waarborgen omklede — quasi rechterlijke — gespecialiseerde administratieve voorprocedure heeft plaatsgevonden. Hieruit lijkt voort te vloeien dat het in dergelijke gevallen in het licht van artikel 6 van het EVRM ook mogelijk is grenzen te stellen aan het inbrengen van bepaald nieuw bewijsmateriaal in de rechterlijke procedure. Sommige bewijsmateriaal vergt immers een geheel nieuwe beoordeling door de rechter, iets waartoe hij echter juist niet in staat is gelet op, bijvoorbeeld, de daartoe vereiste specialisatie.

De beperkingen van rechterlijke controle op de bestuurlijke feitenvaststelling mogen in ieder geval nooit zo ver gaan dat de rechter zich geheel verlaat op het oordeel van het bestuur. Dat zou immers feitelijk betekenen dat de betrokkene opdat punt geen toegang heeft tot de rechter. Er moet in het kader van de rechterlijke procedure een debat kunnen worden gevoerd over de juistheid van het bestuurlijke feitenoordeel en de wijze waarop dat tot stand is gekomen. Het geheel uitsluiten daarvan kan blijkens de jurisprudentie van het EHRM niet door de beugel. Gewezen kan worden op de al genoemde zaak Terra Woningen t. Nederland en op de meer recente zaak Chevrol t. Frankrijk. Deze laatste zaak werd aan het EHRM voorgelegd nadat de Franse Raad van State (*Conseil d'Etat*) het beroep van verzoekster tegen de weigering haar Algerijnse artsexamen te erkennen had afgewezen. Daarbij heeft de Raad van State zijn eigen jurisprudentie gevolgd, waarbij hij, bij de beantwoording van de vraag of de betreffende verdragen toepasselijk waren, zich geheel heeft verlaten op het oordeel van een bestuursorgaan, ook waar dat de feitenvaststelling betrof. Het EHRM is daarover kritisch: ook al lijkt raadpleging van de minister door de Raad van State over de beoordeling van de voorwaarde van wederkerigheid bij de erkenning van diploma's noodzakelijk, door deze wijze van werken verplicht de Raad van State zich het oordeel te volgen van de minister, dat wil zeggen van een buiten de Raad staande en tot de uitvoerende macht behorende autoriteit, zonder het oordeel van die autoriteit aan kritiek of aan een contradictoir debat te onderwerpen. Het Hof is verder van oordeel dat met betrekking tot het inwinnen van het oordeel van de minister, dat bepalend zou zijn voor hetgeen in het geschil ter beslissing stond, voor appellante geen enkele voorziening openstond. Zij heeft geen enkele gelegenheid gekregen zich uit te spreken over het gebruik van het ministerieel oordeel, of over de formulering van de aan de minister gestelde vraag, of over de elementen van de beantwoording van die vraag. Appellante heeft aan de Raad van State verscheidene stukken overgelegd om aan te tonen dat de Algerijnse overheid de betreffende regelingen feitelijk wel degelijk toepaste. Deze stukken zijn zelfs niet onderzocht door de Raad, die derhalve niet heeft willen onderzoeken of zij een goede grondslag voor het betoog van appellante vormden. Aldus heeft de Raad zich gebonden geacht aan het oordeel van de minister, en zichzelf de bevoegdheid ontszegd om feitelijke gegevens die beslissend konden zijn voor het aan hem voorgelegde geschil in zijn beoordelingen te betrekken. Onder deze omstandigheden kan volgens het EHRM niet worden gezegd dat appellante toegang heeft gehad tot een rechterlijke instantie die een toereikende bevoegdheid had, dan wel erkende dat zij een dergelijke bevoegdheid had, om zich te buigen over alle feitelijke en juridische kwesties die relevant waren om het geschil te beoordelen.

Ook de zaak Tsfayo t. Verenigd Koninkrijk is in deze context vermeldenswaardig. In deze kwam men tot de conclusie dat indien de vergaring van het feitenmateriaal de essentie vormde van een dispuut, niet zonder meer louter kon overgegaan tot toepassing van de Kingsley redenering namelijk een controle van de wettigheid en de inhoud van het dossier zonder enige onderzoeksbevoegdheid te hebben. Dat de asielzaken de bewijsgaring en de beoordeling ervan in bijna alle gevallen doorslaggevend is.

Dat in tegenstelling tot hetgeen qua feiten wordt vermeld in het arrest Kingsley, het hier niet gaat om een uiterst gespecialiseerde en technische bewijsgring, nee het gaat om verklaringen van mensen welke worden beoordeeld op hun geloofwaardigheid.

Het beste bewijs dat een rechtbank met onderzoeksbevoegdheid zulks kan behandelen blijkt ook uit het verleden namelijk de voorganger van de Raad de Vaste Beroepscommissie.

Toegepast op de beroepsprocedure bij de Raad menen verzoekers dat deze procedure geenszins voldoet. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ambtshalve dient over te gaan tot een onderzoek van alle feiten relevant voor deze zaak. Meer bepaald dient zij zich ervan te vergewissen dat verzoekers geen enkel risico op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij terug zouden keren naar Tsjetsjenië.

Dat het een schending van de rechten van verdediging is daar verzoekers van mening zijn dat zij zich dienstig moet kunnen verweren tegen de repliek van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen. Dat deze mogelijkheid *in casu* verboden is minstens niet voorzien.

Ook vereist is dat het zou gaan om een eerlijk proces, ofwel een *'fair trial'*.

Er kan geenszins sprake zijn van processuele gelijkwaardigheid van partijen. Dat verzoekers stellen dat zij enkel mondeling kunnen repliceren op de opmerkingen van het CGVS. Het past evenwel dat verzoekers in asielzaken het laatste woord zouden worden verleend. Dat hoewel het CGVS formeel door de wetgever wordt aanzien als een verwerende partij dit *de facto* niet het geval is. Dat verzoekers zich *de facto* verweren tegen de beslissing van het CGVS.

Verzoekers laken derhalve dat zij in tegenstelling tot het CGVS geen repliekmemoire kunnen indienen. Zulks maakt dat er geen processuele gelijkwaardigheid voorhanden is.

Verzoekers verzoeken eveneens aan de Raad prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie die als volgt luiden:

"Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen".

"Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat".

In essentie voeren de verzoekers aan dat de Raad te dezen geen jurisdictioneel orgaan met volle rechtsmacht is omdat het recht van de verzoekers op een onderzoek van de feiten wordt beperkt en zij geen geactualiseerde memoire/conclusie kunnen indienen in tegenstelling tot het CGVS en er derhalve geen processuele gelijkwaardigheid voorhanden is.

De Raad kan naar luid van artikel 39/2, § 1, van de vreemdelingenwet de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, vernietigen wegens een substantiële onregelmatigheid, of vernietigen omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. De artikelen 39/69 en 39/76, § 1, van de vreemdelingenwet maken het de partijen bovendien mogelijk onder bepaalde voorwaarden nieuwe gegevens ter kennis van de Raad te brengen.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde in dit verband: *"Hoewel de bewoordingen van het derde lid van artikel 39/76, §1 van de wet van 15 december 1980, en met name het gebruik van het werkwoord "kan", het mogelijk lijken te maken dat de Raad beslist om geen rekening te houden met nieuwe gegevens, zelfs wanneer de drie cumulatieve voorwaarden zijn vervuld, moet die bepaling, teneinde in overeenstemming te zijn met de wil van de wetgever om aan de Raad een bevoegdheid met volle rechtsmacht toe te kennen, in die zin worden gelezen dat zij de Raad ertoe verplicht elk nieuw gegeven te onderzoeken dat de verzoeker voorlegt en dat van dien aard is dat het op zekere wijze het gegronde karakter van het beroep kan aantonen, en daarmee rekening te houden, op voorwaarde dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij dat nieuwe gegeven niet eerder in de procedure kon meedelen"* (GwH 30 oktober 2008, nr.148/2008, overweging B.6.5).

Daargelaten de vraag of een stuk een nieuw gegeven is in de zin van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet meent de Raad dat dit niet belet dat een stuk mede in het beraad wordt betrokken in het raam van de rechten van de verdediging indien dit stuk wordt aangebracht, hetzij door de verzoekende partij ter adstructie van haar kritiek op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het

verzoekschrift, hetzij door de partijen als antwoord op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften voor de terechtzitting zouden zijn aangevoerd (RvV 45 395 van 24 juni 2010).

In toepassing van artikel 14 PR RvV ondervraagt de voorzitter de partijen indien dit noodzakelijk is.

De Raad kan ten slotte de beslissing van de commissaris-generaal vernietigen en voor een nieuw onderzoek naar de commissaris-generaal terugsturen indien hij van oordeel is dat hij de zaak niet ten gronde kan onderzoeken omdat hij niet beschikt over bepaalde essentiële gegevens en waarvoor het nodig is aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen. Het aldus bij de Raad ingestelde beroep heeft een devolutieve werking, waardoor de Raad aan de hand van de voor hem aangevoerde middelen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan hervormen, zonder door de motieven van deze laatste gebonden te zijn. Het beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet heeft ook een schorsende werking. De Raad neemt aldus kennis van het geschil in zijn volledigheid en het gaat om een beroep met volle rechtsmacht.

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 eveneens geoordeeld dat uit de voornoemde elementen blijkt dat de Raad in beginsel over volle rechtsmacht beschikt, wanneer hij op grond van artikel 39/2, § 1, van de vreemdelingenwet optreedt en dat de rechtzoekenden niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg zijn beroofd. In dat arrest heeft het Grondwettelijk Hof uitdrukkelijk overwogen dat het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging voor de Raad, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in het tweede lid van artikel 39/60, (...) geen afbreuk (doet) aan het recht op een rechterlijke toetsing en een daadwerkelijk rechtsmiddel.

De vraag of de lidstaten dienen te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en of *“deze administratieve rechtscolleges over een eigen administratieve onderzoeksbevoegdheid (dienen) te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen”*, is niet dienend voor de oplossing van het geschil omdat de vreemdelingenwet precies dergelijk beroep bij een administratief rechtscollege, de Raad, voorziet.

Wat betreft de repliekmogelijkheid van de asielaanvrager op de nota van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, weze vermeld dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 45/2010 van 29 april 2010 heeft geoordeeld dat de artikelen 39/60 en 39/81, tweede tot vierde lid, van de vreemdelingenwet niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden, in zoverre de vreemdeling die bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft ingesteld, geen repliekmemoratie kan indienen. De beide partijen beschikken voor de Raad over één enkel proceduregeschrift en de verzoekers hebben alleszins de mogelijkheid van een mondelinge repliek evenals de mogelijkheid om, weliswaar onder bepaalde voorwaarden, nieuwe gegevens voor te leggen.

Er is derhalve een processuele gelijkwaardigheid voorhanden en het stellen van de bovenvermelde prejudiciële vraag is dan ook niet dienstig voor het oplossen van het geschil.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS